

Intervju z Dušanko Bensa

Kakšno izobrazbo imate?

Končala sem osnovno šolo v Ljubljani, nato sem obiskovala Gimnazijo Moste. Izobrazbo profesorice slovenskega in angleškega jezika pa sem pridobila s študijem na Filozofski fakulteti v Ljubljani.

Od kdaj do kdaj ste bili zaposleni na naši šoli?

Zaposlena sem bila od leta 1978 pa do decembra leta 2010, torej približno 33 let.

Kakšne naloge ste opravljali kot profesorica?

Opravljala sem delo učitelja slovenskega jezika, zgolj leto in pol sem učila tudi angleščino. Vedno sem bila razredničarka. V začetku sem bila zaradi velikega števila razredov razredničarka celo dvema razredoma hkrati. V 80-ih letih pa sem bila razredničarka 1. J razredu, v katerem je bilo zanimivo to, da so bili od 36 dijakov samo trije Slovenci. Tukaj je bilo potrebno organizirati tečaje slovenščine za tujce, da so se tako lažje in hitreje vključili v šolanje.

Imena šole so se spreminjala, kakšna so bila? Kje se je odvijal pouk?

Najprej je bila Kovinarska šola na Ljubljanski 105. Čez cesto na Ljubljanski 110 (pri gostilni Keber) je bila stara osnovna šola. Na Ljubljanski 105 ter 110 se je odvijala teorija, praktični del pa v delavnicah kovinarske šole. Del teoretičnega pouka se je odvijal na Ljubljanski 105, del pa na Ljubljanski 110. Nato je z združitvijo nastala Srednja kovinarska in usnjarska šola Domžale (SKUŠ), kasneje Center srednjih šol Domžale, do sedanjega imena Srednja šola Domžale. Stavbo na Ljubljanski 110 so porušili v 90-ih, zato smo teoretični pouk preselili na današnjo lokacijo, na Cesto talcev.

Kako veliki so bili razredi in koliko jih je bilo?

Razredi v posameznem letniku so bili označeni s črkami od A do J in v posameznem razredu je bilo lahko do 36 dijakov. Tako smo na primer neko leto imeli vpisanih kar 1039 dijakov.

Kako je potekal pouk in kako praktično izobraževanje?

Zaradi velikega števila razredov je bila prostorska stiska. Pouk je potekal večinoma dopoldan od 7h. Enkrat tedensko pa se je pouk odvijal popoldne od treh pa do sedmih zvečer. To je veljalo za kovinarsko šolo, ko je bilo razredov tako veliko. Poleg prostorske stiske je k težkim razmeram prispevalo še to, da so bili prostori slabo ogrevani. Za današnja merila so bili pogoji dela slabi, razmere pa so se po selitvi na Cesto talcev precej izboljšale.

Katerih pomembnih dogodkov se spominjate?

Lepe spomine imam na ekskurzije pa tudi na kulturne dneve, ko smo obiskali muzeje, gledališča, razstave, kulturne znamenitosti krajev... Dijake smo na te dejavnosti, ki so bogatile njihovo splošno razgledanost, posebej pripravljali. Bogate so bile ekskurzije v tujino: v Prago, na Dunaj, v Budimpešto, Benetke, München, bili pa smo tudi v Zagrebu v živalskem vrtu. Teh ekskurzij so se udeležili vsi dijaki, saj je v primeru finančne stiske šola pomagala s šolskim skladom. Na usnjarski šoli so bile tudi modne revije, kjer so dijaki predstavljali svoje izdelke: usnjene jakne, razne obleke, kovčke, krila, torbice ipd.

Maturantski plesi so bili v vsaki generaciji. Potekali so v Festivalni dvorani, ko je bilo dijakov še malo, ko pa je bila dvorana premajhna, smo se premestili na Gospodarsko razstavišče. Eno leto je ples potekal tudi v Unionski dvorani.

Kako se je šola prilagodila športnikom?

V letih 2004 do 2008, ko sem bila razredničarka gimnazijskega razreda, je bilo kar 14 dijakov s statusom športnika ali kulturnika. Bili so res dobri uspešni športniki, zato niso mogli redno obiskovati pouka. Šola se je prilagajala dijakom s statusom glede časovnega usklajevanja preverjanja znanja. S profesorjem so se dogovorili za ustno oceno ali test.

Od kod so prihajali dijaki

Večina dijakov je prihajala iz okolice Domžal in Kamnika. V osemdesetih letih prejšnjega stoletja pa so na kovinarsko šolo večinoma prihajali dijaki iz Bosne in Hercegovine.

Kako so se tujci vključili v šolo?

Mnogi teh dijakov so prvič videli Slovenijo in jezika niso poznali. Vendar so bili potrpežljivi, ubogljivi in delavni. Tako so se kar hitro naučili slovenščine. Večinoma so bili kmečki fantje. Delo z njimi je bilo prijetno. Vladalo je medsebojno spoštovanje, tako med učitelji in dijaki kot med učitelji in starši, ki so prišli enkrat na leto na sestanek. Starši so sina tako rekoč zaupali profesorici, na drugi strani pa so dijaki šolanje vzeli resno. Zato smo imeli z njimi veliko dobrih izkušenj.

Ali so bili dijaki v dijaškem domu preskrbljeni in kakšne so bile bivalne razmere?

Nekateri dijaki so živeli v dijaškem domu poleg šole, nekateri pa v Ljubljani. To je bil za dijake drugi dom. Bili so dobro preskrbljeni in tudi bivalne razmere so bile ustrezne. Imeli so lepo urejen urnik, določen čas za učenje in za prosti čas.

Kateri dogodek v zvezi z delom na SŠ Domžale vam je ostal najbolj v spominu?

Leta 1991 smo lepo izvedli maturantski ples. Čez mesec dni so dijaki imeli zaključne izpite in ravno na dan, ko sem jim delila spričevala, je bil letalski zračni napad na Krvavec. Vzdušje je bilo zaskrbljujoče, saj smo se bali za prihodnost.

Sicer pa slabih izkušenj ni bilo, če so bili konflikti, se je z dijaki vedno dalo pogovoriti in rešiti problem.